

HAPPY DAYS

Findes der en mere krævende rolle for en skuespillerinde end Winnie i Samuel Becketts "Glade dage"?

Rent memoteknisk er "Glade dage" betydelig mere krævende end en ordinær monolog, for selvom Winnies gryntende ægtemand yder beskedne konversationsmæssige bidrag undervejs fra baggrunden, så afspejler replikkerne stykkets absurditet og kan ikke hæftes op på ordinær logik eller rationel handling.

Rekvisitter - eksempelvis en taske, en brille, en børste eller en paraply bliver derimod en slags medspillere - omend uden evner til at give feedback. Winnie sidder i øvrigt fast i en jordbunke under hele forestillingen, og skuespillerinden må derfor give afkald på en del af sine fysiske virkemidler.

En række af vores største skuespillerinder har prøvet kræfter med rollen som Winnie: Bodil Udsen, Lily Weiding, Ghita Nørby, Karen Wegener, Kirsten Lehfeldt, Sidse Babett Knudsen - og Sue Hansen-Styles formidable fortolkning følger sig naturligt til disse.

Man kan mene, at hun har fordel af at spille rollen på originalsproget - modersmålet. Selv de bedste danske Beckett-oversættelser fanger ikke altid musikken i Becketts sprog. Christian Ludvigsens version kom tæt på, men måske er det ikke muligt at yde Samuel Becketts minutløse sprogbrug fuld retfærdighed på et andet sprog?

Isenesætter Peter Dupont Weiss har været Sue Hansen-Styles en god støtte, og trods rollens fysiske begrænsninger får vi både variation i toneleje og sprog. Ikke mindst Sue Hansen-Styles evne til præcist at skifte mellem diverse britiske dialekter gør lykke hos publikum.

Hjerteskrærende fremstår hun til sidst, når hun desperat forsøger at holde hovedet og modet oppe med en sang. Kunsten som sidste redningsplanke - hvem siger at Beckett ikke er tidløs?

HAPPY DAYS er endnu et højdepunkt for Why Not Theatre Company, der vist aldrig har haft en fiasko, og i særdeleshed for Sue Hansen-Styles, en af de mest underkendte karakterskuespillerinder med base i vort land.

(Michael Søby)